

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 91/04

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 1. apríla 2004 predbežne prerokoval sťažnosť V. B., bytom Š., zastúpeného advokátom JUDr. Ľ. Š., Š., vo veci porušenia jeho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práva na prejednanie jeho záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Krajského súdu v Bratislave v konaní vedenom pod sp. zn. 25 Cb 936/93 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť V. B. o d m i e t a ako oneskorene podanú.

O d ô v o d n e n i e :

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 24. marca 2004 doručená sťažnosť V. B., bytom Š. (ďalej len „sťažovateľ“), v ktorej tvrdil, že vo veci Krajského súdu v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) vedenej pod sp. zn. 25 Cb 936/93 došlo k porušeniu jeho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na prejednanie jeho záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“).

Okrem vyslovenia porušenia základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy požadoval primerané finančné zadosťučinenie vo výške 540 000 Sk.

Ku skutkovému stavu sťažovateľ uviedol, že v označenej veci krajského súdu vzal celkom späť žalobu 17. decembra 2003, krajský súd uznesením z 18. decembra 2003 zastavil konanie a uznesenie bolo sťažovateľovi doručené 7. januára 2004.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každú sťažnosť predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti sťažovateľa.

Pri predbežnom prerokovaní každej sťažnosti ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jej prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia sťažnosti vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, sťažnosti, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné sťažnosti alebo sťažnosti podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj sťažnosti podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania.

Zákonným predpokladom na prijatie sťažnosti na ďalšie konanie je jej podanie v lehote ustanovenej v § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde. Táto lehota je dvojmesačná a začína plynúť od právoplatnosti rozhodnutia, oznámenia opatrenia alebo upovedomenia o inom zásahu. Pri opatrení alebo inom zásahu, ktorým sú aj zbytočné prietahy v konaní pred všeobecnými súdmi, sa lehota počíta odo dňa, keď sa sťažovateľ mohol o opatrení alebo inom zásahu dozvedieť. Podanie sťažnosti po uplynutí tejto lehoty je zákonom ustanoveným dôvodom na odmietnutie sťažnosti ako oneskorene podanej (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde).

Porušovanie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru podľa skutkového stavu opísaného s'ťažovateľom a doloženého uznesením krajského súdu z 18. decembra 2003 (doručeným 7. januára 2004) v jeho veci skončilo už rozhodnutím krajského súdu o zastavení konania, o ktorom sa s'ťažovateľ dozvedel už 7. januára 2004. V tejto spojitosti ústavný súd pripomína, že pri inom zásahu, ktorým sú aj zbytočné priet'ahy v konaní pred všeobecným súdom, sa lehota na podanie s'ťažnosti nepočíta od právoplatnosti rozhodnutia a ani od uznesenia krajského súdu, ktorým bolo konanie vo veci s'ťažovateľa zastavené. Začiatok lehoty sa musí počítať od okamihu, keď tieto zbytočné priet'ahy reálne prestali, najmä preto, že všeobecný súd už v konaní nepokračuje pre právoplatné skončenie veci alebo z dôvodov, ktoré vytvorili situáciu, v ktorej už prestali zbytočné priet'ahy pre dispozitívny úkon účastníka konania, napríklad pre späťvzatie žaloby. Po takom úkone účastník konania, žalobca, už nie je v pozícii účastníka, ktorého postihujú zbytočné priet'ahy.

Ústavnému súdu s'ťažovateľ doručil s'ťažnosť 24. marca 2004. Od 7. januára 2004, resp. od 18. decembra 2003 do dátumu doručenia s'ťažnosti uplynuli viac ako dva mesiace, v rámci ktorých by bol mohol s'ťažovateľ namietat' zbytočné priet'ahy, ktoré vlastným procesným úkonom – späťvzatím žaloby ukončil. Ústavný súd preto po predbežnom prerokovaní s'ťažnosť podľa § 25 ods. 2 v spojení s § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde odmietol ako oneskorene podanú.

Ústavný súd dodáva, že ak by s'ťažnosť nebola oneskorene podaná, tak by došlo, v súlade s konštantnou judikatúrou ústavného súdu, k jej odmietnutiu pre zjavnú neopodstatnenosť, pretože rozhodnutie o zastavení konania sa stalo právoplatným pred podaním s'ťažnosti.

Vzhľadom na to, že s'ťažnosť bola odmietnutá a rozhodnutie o priznaní primeraného finančného zadosťučinenia je podmienené vyslovením porušenia práva alebo slobody s'ťažovateľa (čl. 127 ods. 2 prvá veta ústavy), ústavný súd sa touto časťou s'ťažnosti, ktorou sa s'ťažovateľ domáhal jeho priznania, nezaoberal.

